

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	3111230630
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3111230630.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom: Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, proti povinnému: E. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom: K., o vymoženie 248,94 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 60Er/3979/2011, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2CoE/37/2012-21 zo dňa 27. marca 2012, právoplatné dňa 18. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného o d m i e t a .
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 60Er/3979/2011-13 zo dňa 14. 12. 2011, žiadosť súdneho exekútora JUDr. René Matušku so sídlom Exekútorského úradu v Prievidzi, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. f/ a § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) a § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Uviedol, že oprávnený sa návrhom zo dňa 22. 11. 2011 domáhal, aby súd prvého stupňa poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodnutia o priestupku zo dňa 14. 11. 2008, č. p.: ORP-P:724/DI-IL-2008 vydaného OR PZ Trenčín, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. 11. 2008 a vykonateľnosť dňa 01. 12. 2008. Preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu súd zistil, že exekučný titul nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti, a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f/ EP. Zdôraznil, že predpokladom pre vedenie exekúcie voči dlžníkovi je vykonateľný exekučný titul, ktorým sa ukladá určitá povinnosť, pričom môže ísť o rozhodnutie súdu alebo iných orgánov alebo inú verejnú listinu. Poukazom na § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. konštatoval, že výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť najneskôr 01. 12. 2011 a zároveň uviedol, že súd na preklúziu prihliada z úradnej povinnosti.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté

rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 18), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 2CoE/37/2012-21 zo dňa 27. 03. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, na zdôraznenie ktorých poukázaním na § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania priestupku, § 71 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj exekučný titul - rozhodnutie o priestupku zo dňa 14. 11. 2008, č. p.: ORP-P-:724/DI-IL-2008 zdôraznil, že lehota stanovená pre nariadenie výkonu rozhodnutia začína plynúť odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia a je považovaná za lehotu prekluzívnu, čo znamená, že po uplynutí lehoty výkon rozhodnutia nariadiť nemožno. Pre určenie zachovania zákonnej lehoty nie je právne významné začatie konania (okamih doručenia návrhu na exekútorský úrad), ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade podľa Exekučného poriadku rozhodnutím súdneho exekútora, a to upovedomením o začatí exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že exekučné konanie sa začína dorúčením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, avšak samotná exekúcia začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Prvým úkonom samotnej exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ EP, ktorý úkon však môže exekútor vykonať až po tom, ako bol exekučným súdom poverený na vykonanie exekúcie. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 14. 11. 2008 a vykonateľnosť dňa 01. 12. 2008, preto prepadná trojročná lehota uplynula dňom 01. 12. 2011. Odvolací súd tiež zdôraznil, že pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozhodujúci stav v čase vydania predmetného uznesenia, pričom v danom prípade bola prekluzívna lehota v tomto čase uplynutá. Keďže súd prvého stupňa má na rozhodnutie o podanej žiadosti o udelenie poverenia zákonnú lehotu 15 dní, pričom tejto lehoty si musí byť vedomý aj oprávnený, súd postupoval v súlade a v rámci uvedenej lehoty.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 04. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj súdu odvolacieho spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), čoho dôsledkom je aj odňatie možnosti oprávneného konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Podľa názoru dovolateľa súdy nepostupovali správne, keď na daný prípad aplikovali ust. § 71 ods. 3 zákona o správnom konaní spôsobom, ktorý z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty za rozhodujúci moment neurčuje podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale až jej nariadenie, v ktorom prípade dodržanie prekluzívnej lehoty je dané mimo dispozíciu toho, komu uplynutie lehoty spôsobí zánik práva. Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takýmto nesprávnym rozhodnutím sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti.

Na základe vyššie uvedených tvrdení oprávnený dovolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý spĺňa podmienku právnického vzdelania vyplývajúcu z § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre

konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Trenčín ako súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú je odvolací súd s prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., povinný vždy prihliadnuť (či už to účastník namieta alebo nie). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa odvolací súd na vadu konania podľa § 237

písm. f/ O. s. p., namietanú dovolateľom. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolateľ existenciu tvrdenej procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nevyvodzuje zo skutočnosti, že by súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v konaní, alebo že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, resp. že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon, príp. nerozhodli o jeho procesnom návrhu. Podstatou námietok dovolateľa je tvrdenie, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ust. § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb., v dôsledku čoho dospeli k nesprávnemu právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie.

Obsahom právneho posúdenia veci je činnosť súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. upravujúce procesnú vadu konania, však dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvisu iba s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ale nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., nemá za následok tzv. zmätočnosť konania a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej namietol aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rovnako nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník

konania (viď II. ÚS 251/03).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže si však trovy v konaní neuplatnil žiadne, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.